

vedrørte denne Lov. Senere blev der af to Medlemmer af dette Thing indbragt et særligt Lovforslag, der ligeledes tilfattede at hæve de gjældende Bestemmelser. Dette Lovforslag blev ikke endelig behandlet, idet man ogsaa den Gang efter Konference med Ministeren erkjendte, at det ikke var nok at hæve de gamle Bestemmelser, men at det tillige gjaldt om at sætte andre og mere tidssvarende Bestemmelser i Stedet for. Altså senere har dette Spørgsmaal været til Forhandling her, idet der i det Straffelovudkast, som for nogle Aar siden blev forhandlet her i Rigsdagen, var opført Bestemmelser, vedrørende de Militæres Kontraktforhold lige overfor Civile. Spørgsmaalet kunde imidlertid ikke den Gang komme til den udtømmende Behandling, som det har faaet i det Lovforslag, der nu foreligger, idet nemlig ifølge Sagens Natur Straffelovudkastet for Hæren kun kunde omfatte Bestemmelser for Militæres Forhold lige overfor Civile, men ikke medtage det, der er det nødvendige Supplement: de Civils Forhold lige overfor Militære. Ifjor blev der af et æret Medlem af dette Thing anmeldt en Forespørgsel til Krigsministeren, som gik ud paa, om han ikke agtede at indbringe et Lovforslag, saaledes som det, der nu foreligger. Denne Forespørgsel kom imidlertid ikke for, da Samlingen kort efter blev sluttet. Det Lovforslag, som nu foreligger her, tilsigter, som jeg allerede har antydnet, dels at hæve de ældre, en Gang fuldstændig tidssvarende og nyttige Bestemmelser, men som ikke mere passe til de nuværende Forhold, og dels at erstatte dem med andre, der svare til de faktiske Forhold, og navnlig svare til de Forhold, efter hvilke nu baade Underofficersklassen og de Meniges Klasse rekruteres. Det høie Thing vil, da Forslaget jo allerede i længere Tid har foreligget, gennem Motiverne dertil være bleven nærmere bekendt med selve Forslagets Bestemmelser, og jeg tror derfor, medmindre Udtaleser fra ærede Medlemmers Side dertil skulde give mig særlig Anledning, for Diebliffet at kunne indskrænke mig til at anbefale dette Lovforslag til en gunstig Behandling her i Thinget.

Nineftad: Jeg antager, at det for det ærede Thing i Almindelighed ligesom for mig vil være en Tilfredsstillelse at se det foreliggende Lovforslag fremkomme, thi saaledes som den ærede Krigsminister nys nærmere udtvilede, har det ærede Thing jo allerede gjentagne Gange lagt for Dagen, at det havde Interesse for at se denne Sag ordnet i den Retning, i hvilken dette Lovforslag gaar, og jeg kan ikke negte, jeg tror ogsaa virkelig, at det ikke blot er en abstrakt theoretisk Uvillie, man kan have mod de nugældende Bestemmelser, men at disse virkelig i det praktiske Liv stille sig som høist uheldige. Det er vistnok saaledes, at de nugældende Bestemmelser, der alle

skrive sig fra Midten af det forrige Aarhundrede, kunne have været passende for den Hær, som dengang bestod, det vil jeg ikke betvivle, men Intet er jo visere end, at Bestemmelser, der gaa ud paa, at militære Personer ikke maa kontrahere nogen- somhelst Gjæld uden deres Foresattes Samtykke og ikke maa afhænde noget somhelst af deres Eiendele uden deres Foresattes Samtykke, er i højeste Grad stridende mod den Hærs Ordening, vi have, hvori den almindelige Værnepligt er gjort gjældende i den yderste Udstrækning uden Stilling og Nummerbytning, saa at Hæren altsaa kan indeslutte Folk, som, inden de træde ind i den, have staaet i udstrakte og betydelige Forretningsforbindelser. Jeg antager derfor, at det fuldkomment maa billiges, at man har hævet disse Bestemmelser. Det Lovudkast, jeg selv tilligemed et æret daværende Medlem af dette Thing, der nu ikke længere har Sæde her, Kriminal- og Politiretssassessor Nyholm, i sin Tid indbragte, indskrænkede sig ganske vist, som den ærede Krigsminister bemærkede, ubelukkende til at hæve de Indskrænkninger, som den nugældende Lovgivning har foreskrevet med Hensyn til Militæres Formuesraadighed og paa den anden Side hæve de Straffebestemmelser, som der gjaldt med Hensyn til de Civile, der indlød sig i Retshandeler med den. Jeg havde antaget og antager endnu, at man ogsaa den Gang kunde have indskrænket sig dertil, idet jeg jo selvfølgelig ganske vist havde et aabent Die for, at der med Hensyn til de Gjenstande, som høre til de Paagjældendes Mundering, saa vel som deres Fornødenheder, navnlig Naturalforpleining, burde ske en Indskrænkning i den frie Raadighed til at disponere derover; men jeg var gaaet ud fra, at det Fornødne lod sig tilveiebringe gennem disciplinære Reglementer, iagtennem Forbud til de Paagjældendes mod noget Saa- dant, hvoraf der vilde kunne resultere disciplinære Straffe i Overtredelsestilfælde. Jeg kan jo imidlertid selvfølgelig ikke have det Mindste imod, at man gaar den Vej, som man her er gaaet, udtrykkelig at indføre Forbud i saa Henseende i Lovudkastet, og jeg finder den foreslaaede Ordning fuldkommen principiel rigtig, at man hæver alle Indskrænkninger undtagen dem, der direkte vedrører de Paagjældendes Forhold til Militæretaten, at man altsaa for Staten kun hæver en Hæst til at forhindre Dispositioner, som kunne træde i Veien for Opfyldelsen af de Paagjældendes militære Tjeneste. Jeg kan saaledes i det Hele taget fuldkommen slutte mig til det Lovudkast og har heller ikke i Enkeltheberne fundet Noget at erindre ved de paagjældende Bestemmelser. Ganste vist har jeg havt nogen Tvivl om, hvorvidt Udtrykket „ikke arveføres for Gjæld" i § 2 var fuldkommen adekvat, men jeg er kommen til den Overbevisning, at det ikke kan misforstaaes. Jeg skal derfor tillade mig paa det Bedste at anbefale dette Lovforslag.